

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.723 van 21 januari 2002
in de zaak A. 115.565/VII-25.510**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest te
 1820 MELSBROEK
 H. 1.

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 18 januari 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 december 2001, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 januari 2002;

Gelet op de beschikking van 21 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 18 januari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2002, om 10.30 u.;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Albert MBUMBA VANDU DI PHAKA, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij, geboren op 28 mei 1987, kwam België binnen op 13 december 2001 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 18 december 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 januari 2002 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit K., waar u samen met uw ouders en broertje van twee in de gemeente M. woonde. Uw vader was lijfwacht van wijlen president L. In januari 2001 vielen vijf militairen de woning van uw ouders binnen, waarbij ze uw vader en broertje doodden en uw moeder een schotwond toebrachten. U zagen ze niet; na hun vertrek liep u huilend naar buiten, waarop de buurtbewoners uw moeder naar het ziekenhuis brachten. U vond een onderkomen bij een vriendin van uw moeder. T., in de gemeente B. in K. De militairen kwamen u daar vanaf begin februari 201 één- tot vijfmaal per week zoeken maar ze vonden u nooit omdat u zich verborg. Ze zeiden T. dat u over de dood van uw vader moest zeggen dat deze in het presidentieel paleis had plaatsgevonden. Uw moeder verliet in september 2001 het ziekenhuis en trok op haar beurt bij T. in; toen ze twee dagen later 's nachts spullen ging ophalen in haar huis, werd ze bij een nieuwe militaire inval gedood. Dit vernam T. de volgende ochtend op de radio. Op haar aanraden besloot u ten slotte XXX te verlaten. Een man bezorgde u een Frans leenpaspoort waarmee u naar uw tante in Frankrijk zou reizen. Toen u in december 2001 in Frankrijk landde, mocht u er niet uitstappen maar moest u verder vliegen naar België. Op 13 december 2001 kwam u daar aan; u werd er door de Federale Politie op de luchthaven van Zaventem tegengehouden (cf. Rapport van de Federale Politie met nummer PA/1573/VVR dd. 13 december 2001) en vroeg dezelfde dag asiel aan.

U maakte niet aannemelijk dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie bestaat. U stelde door het regime gezocht te zijn omdat het uw vader in uw bijzijn thuis gedood had maar officieel verklaarde dat hij bij het geweld in het presidentieel paleis was omgekomen, en niet wilde dat u deze versie tegensprak. Zulke vervolging blijkt echter niet uit uw relaas. Na de dood van uw vader en broertje in januari 2001 woonde u nog tot december 2001 ofte bijna een vol jaar zonder vervolging te ondergaan in K. U beweerde weliswaar dat u

vanaf begin februari 2001 aanvankelijk vier tot vijf, later één tot twee keer per week aldaar gezocht werd, maar het is bijzonder ongeloofwaardig dat, indien dit bezoek inderdaad plaats had met de uitdrukkelijke bedoeling u te vinden (cf. gehoorverslag van het Commissariaat-generaal dd. 27 december 2001, p. 6), u daarbij nooit zou zijn gevonden doordat u zich verborg; evenzeer is het onaannemelijk dat ze u daar met zulke frequentie zochten als ze, zoals u stelde, eigenlijk helemaal niet wisten dat u daar was maar alleen kwamen kijken of dit toevallig niet het geval was. Verder werd uw moeder blijkens uw verklaringen pas in september gedood; als de getuigen van de moord op uw vader geïnterviewd werden, wat volgens u de grond van uw eigen vervolging was, dan valt niet in te zien waarom zij in januari levend, met alleen een schotwond, werd achtergelaten, maar dat u daarna wél zou zijn vervolgd, dit terwijl u volgens uw verklaringen bij deze moordende inval in januari 2001 niet eens door hen gezien werd. Het is ook volstrekt ongeloofwaardig, als de militairen u inderdaad zochten opdat de ware versie van de feiten -dat hij thuis vermoord werd- niet bekend geraakte, dat ze dan, toen ze bij T. kwamen kijken of u daar niet toevallig was -hoewel zij zoals gezegd in het geheel niet wisten dat dit inderdaad het geval was-, daarbij dan tegen T. zouden hebben gezegd u op het hart te drukken de onware, officiële versie van de feiten te verkondigen als zou uw vader in het presidentieel paleis zijn gedood (p. 4).

Enkele tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo stelde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. gehoorverslag dd. 14 december 2001, punt 42) dat uw moeder bij de inval van januari 2001 waarbij uw vader werd gedood, gewond geraakte en naar het ziekenhuis werd gebracht en later als gevolg van haar verwondingen overleed, terwijl u tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij na het ziekenhuis in september 2001 te hebben verlaten, thuis spullen kwam ophalen en daarbij tijdens een nieuwe militaire inval werd gedood (p. 5). Verder verklaarde u ten aanzien van de Federale Politie die u bij uw aankomst op de luchthaven van Zaventem tegenhield (cf. hogergenoemd verslag), dat uw ouders in R. gestorven zijn, wat niet strookt met uw verklaringen tijdens de twee geciteerde gehoren.

De door u voorgelegde documenten doen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Het gaat om het blijkens het rapport van de Federale Politie vervalste Franse paspoort op een andere naam het nummer 99ZV05541, afgegeven op 22 juli 1998, en het vliegtuigticket met nummer 4084250009664 op dezelfde naam. Uw ware identiteit kan dan ook, bij gebrek aan geldige documenten terzake, niet worden nagegaan."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3. Overwegende dat de bestreden beslissing werd genomen op 10 januari 2002 en op dezelfde datum per drager aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht; dat deze op 17 januari 2002 om 18 uur per fax bij de Raad van State een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend; dat zij niet aangeeft op welk ogenblik zij kennis kreeg van de exacte tijdsgegevens omtrent haar repatriëring, die een direct gevolg is van de bestreden beslissing; dat de tweede verwerende partij daaromtrent ook

geen gegevens kan verstrekken ; dat deze repatriëring, zoals blijkt uit het faxbericht van de verwerende partij van 18 januari 2002, voorzien is op dinsdag 22 januari 2002 om 23.55 uur; dat in die omstandigheden kan aangenomen worden dat de verzoekende partij pas zeer korte tijd voor het instellen van de uitzonderlijke spoedprocedure kennis kreeg van dit gegeven; dat, kan aangenomen worden dat de huidige vordering met de nodige alertheid werd ingesteld;

4. Overwegende dat de tweede verwerende partij als exceptie opwerpt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is, omdat de verzoekende partij, in strijd met het voorschrift van artikel 34 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geen keuze van woonplaats heeft vermeld;

Overwegende dat uit het Verslag aan de Koning bij het eerder genoemd Koninklijk Besluit (B.S., 15 juli 2000) blijkt dat de Raad van State deze vereiste interpreteert evenwel op een ruime manier, ondermeer indien een vreemdeling zijn verzoekschrift zonder bijstand van een raadsman heeft ingediend; dat in dit geval de eenvoudige vermelding van een adres in België, waar de vreemdeling bereikbaar is, in het verzoekschrift als woonstkeuze zal gelden;

Overwegende dat de exceptie ongegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij, onder meer, de schending inroept van de motiveringsplicht; dat zij eveneens stelt dat de verwerende partij een beoordelingsfout heeft gemaakt; dat zij, steeds volgens de verzoekende partij, van haar een "onberispelijke nauwkeurigheid" vraagt, terwijl zij door haar jeugdige leeftijd en het traumatiserend karakter van de door haar beleefde gebeurtenissen niet de juiste uitleg kon geven over de moord op haar ouders en haar jongere broer; dat de verzoekende partij ook nog de schending inroept van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de definitie van het begrip "vluchteling" zoals deze voorkomt in artikel 1, A, 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van voornoemd Verdrag;

Overwegende dat het redelijk is aan te nemen dat iemand wiens ouders en broer, in een politieke context, werden vermoord dergelijke vrees, ook voor zichzelf, koestert; dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden niet van die aard zijn dat het essentiële motief voor het ontvluchten van het land van herkomst -de moord

op de ouders en de broer en de daaruit voortspruitende vrees voor een aanslag op de persoonlijke integriteit- in twijfel kan worden getrokken; dat met de bijkomende gegevens die door de twee verwerende partij ter zitting werden verschaft, en waarvan geen sprake is in de bestreden beslissing geen rekening kan worden gehouden; dat de verwerende partij misschien enkele tegenstrijdigheden heeft kunnen vaststellen in het relaas van de verzoekende partij, maar dat deze niet onmiddellijk van die aard waren dat de asielaanvraag als bedrieglijk moest worden bestempeld; dat een nader onderzoek van de exacte situatie van de verzoekende partij zich had opgedrongen; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat, zeker voor een minderjarige wees, de gedwongen repatriëring in de gegeven omstandigheden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel doet ontstaan; dat de verzoekende partij immers tegen haar wil wordt verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, waar zij bijzonder zware traumatische ervaringen heeft ondergaan;

6. Overwegende dat is voldaan aan de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2002 houdende bevestiging van de beslissing van 18 december 2001 van de minister van Binnenlandse zaken waarbij XXX de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd;

Artikel 2.

De kosten worden voorhouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig januari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.